

на бавно, като огъваше тежко дългата си спашка. Джекъ подгони опашката съ веселъ лай.

— Дръжъ, Джекъ! Покажи, какво можешъ? Пешо му подаде пржкката съ канапа, и Джекъ я захапа здраво.

— Ще го изпусне! — викаха всички, но Джекъ стискаше здраво. Не искаше да се посрами.

Пешо отпустна после всичката връвъ. Хвърчилото се издигна високо, почти изчезна, и само фенерчето му блестѣше като закована звезда.

— Бате, дай и азъ да подържа малко звездата! — рече Ваньо, като поотвори прозореца.

— Не му я давай! Олекналъ е като перо, може да го дигне!

— Вземи! — каза Стрелата. — За тебе съмъ го на правилъ. Само дръжъ здраво. Много тегли!

Ваньо, засиялъ отъ радостъ, стискаше съ две ржце пржкката.

Изведнажъ Ваньо седна на леглото, като че го бѣше блъсналъ нѣкой. Всички изписаха.

— Звездата пада! Изпустна я!

— Не съмъ я изпустналъ! — Ваньо стискаше здраво пржкката, но връвътъ висѣше презъ двора и плета вѣнъ на полето.

— Скжсалъ се е канапа. Много е силенъ вѣтърътъ! — извика Стрелата и хукна съ другаритѣ си следъ падащата звезда, която прекоси небето и падна въ равнината.

Късно еечеръта намѣриха хвърчилото. То и на земята продължаваше да свѣти.

И пакъ всѣка вечеръ новата звезда на Пешо се издигаше високо надъ селото за обща радостъ на всички деца.

Лжечаръ Станчевъ